

Δι' ἀνακατῳιδιν μὲ τοὺς λέπρηδες νὰ φάω αὐτόθ. *Ἡῦρα μοῦσαν* 'ς τὸν καφὲν τῷ ἀνακάτωμα αὐτόθ. Συνών. ἀνηλιάζω, σιχαίνομαι. 3) Αἰσθάνομαι φόβον, δειλιῶ Κύπρ. — Λεξ. Μπριγκ.: 'Ανακατῳιδιν τὴ νύχταν νὰ βῶ ἔξω σκοτεινὰ Κύπρ. 'Εμμενε μοναδὴ 'ς τὸ σπῖτι τῶν ἀνακατῳιδιν αὐτόθ. 'Ἦταν νύχτα πισ-σοῦριν τῷ ἀνακάτωμα αὐτόθ. 'Ανακάτωμα νὰ ρέξῃ 'ποὺ τὰ μνήματα (ρέξῃ = περάσῃ) αὐτόθ. Συνών. δειλιάζω, φοβᾶμαι.

Μετοχ. 1) 'Ο αἰσθανόμενος φρικίασιν Κεφαλλ. (Λειξούρ. κ. ἀ.) β) 'Ο συνεσταλμένος ἐκ ψύχους, φόβου κττ. Κεφαλλ. (Λειξούρ. κ. ἀ.). Συνών. ζαρωμένος (ιδ. ζαρώω), φοβισμένος (ιδ. φοβίζω). 2) 'Ο ἔχων ἀτμηλήτους τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἀκτένιστος Κεφαλλ. Συνών. ἀκτένιστος (ιδ. χτενίζω). 3) 'Ο προξενῶν ἀηδῖαν Κύπρ.: 'Ανθρώπος ἀνακατῳισμένος. Νερόν ἀνακατῳισμένον. Συνών. σιχαμένος (ιδ. σιχαίνομαι), σιχαμερός. 4) 'Ο προξενῶν φόβον Κύπρ.: Τόπος ἀνακατῳισμένος (προξενῶν φόβον ἔνεκα τῆς ἐρημίας του). *Πρᾶμαν ἀνακατῳισμένον* (οἶον ὄφιν, ἄγριον θηρίον κττ.). Συνών. τρομερός, φοβερός.

Πβ. ἀνακατσαρώνω.

ἀνακατῳιδιν τό, Κύπρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακατῳιδίς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδιν, περὶ ἧς ιδ. -ίδι.

Πρᾶγμα προξενῶν ἀηδῖαν καὶ ἀποστροφὴν: Τὸ μωρόν σου ἐν' ἀνακατῳιδιν ποὺ βρομεῖ. Τὸ φρεῖν ἐν' ἀνακατῳιδιν.

ἀνακατῳιδίς ἐπίθ. Κύπρ. ἀνεκατῳιδίς Κύπρ. Θηλ. ἀνακατῳιδου Κύπρ. ἀνακατῳιδὰ Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀνακατῳιδῶ, δι' ὃ ιδ. ἀνακατῳιδάω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιδίς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. τὰ ὅμοια κλάνω - κλανιδίς, χέζω - χεζιδίς κττ.

'Ο αἰσθανόμενος ἀηδῖαν, ἐκεῖνος ποὺ σιχαίνεται: *Εἶντ' ἀνακατῳιδίς ποὺ 'σαι!* Συνών. σιχασιδῖς.

ἀνακάτωμα τό, ἀμάρτ. ἀνακάτωμα Κύπρ. 'νεκάτωμα Δλιτέρτ. Τζιυπριώτ. τραοῦδ. 3,78

'Εκ τοῦ ρ. ἀνακατῳιδάω.

'Αηδία, ἀποστροφή ἐνθ' ἀν.: *Τοῦτες οἱ δουλεῖς ποὺ κάμνεις ἐν' τοῦ 'νεκατῳισμάτου.* Συνών. ἀηδία, ἀηδιασμός, ἀνακατῳισμός, ἀνακατῳισοῦρα, σιχαμάρα, σιχαμός, σιχασιδῖς.

ἀνακατῳισμός ὁ, Κύπρ. 'νεκατῳισμός Δλιτέρτ. Τζιυπριώτ. τραοῦδ. 3,45.

'Εκ τοῦ ρ. ἀνακατῳιδῶ, δι' ὃ ιδ. ἀνακατῳιδάω.

'Ανακάτωμα, ὃ ιδ., ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Εἶσαι τ' ἀθ-θύμιον 'νεκατῳισμοῦ,

μῖς πώρας ἦσαν τὰ ἔρκατά σου | τῷ ἀφανισμοῦ

(ἀθ-θύμιον = ἐνθύμιον) Δλιτέρτ. ἐνθ' ἀν.

ἀνακατῳισοῦρα ἡ, Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀνακατῳιδῶ, δι' ὃ ιδ. ἀνακατῳιδάω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦρα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. λιγώνομαι - λιγούρα, ἔφαγα - φαγούρα κττ. 'Ανακάτωμα, ὃ ιδ.

ἀνακατσουλλώνω ἀμάρτ. ἀνεκατσουλλώνω Θήρ. κ. ἀ. — Λεξ. Μπριγκ.

'Εκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κατσουλλώνω.

Σηκώνομαι ἐπάνω, ἀνορθώνομαι, ἐπὶ τριχῶν: 'Ἦνεκατσουλλώσανε τὰ μαλλιά του σὰν τοῦ γάτι. Μετοχ. ἀνακατσουλλωμένος = ὁ ἔχων ὠρθωμένας τὰς τρίχας ἐκ ψυχικοῦ

τινος πάθους Πβ. ἀνακατσαρώνω, ἀνακατῳιδάω, *ἀνακατσουριάνω, ἀνατριχιάζω.

***ἀνακατσουριάνω**, ἀνασκαντζουριάνω Πελοπν. (Λακων.)

'Εκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *κατσουριάνω. Πβ. κατσουριάω.

1) Συστέλλομαι ἐκ φόβου: *Τί ἀνασκαντζουριάνεις ἔισα;* 'Ανασκαντζούρισε ἀπὸ τὸ φόβο του. 2) 'Ανορθώνονται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου, ἔξαγριώνομαι.

Πβ. ἀνακατσαρώνω, ἀνακατῳιδάω, ἀνακατσουλλώνω.

ἀνακατωγυρίζω ἀμάρτ. ἀνακατωγυρίζω Παξ. ἀνεκατογ'ρ'ζω Πάρ. (Λεῦκ.)

'Εκ συμφύρ. τῶν ρ. ἀνακατῳιδῶ καὶ γυρίζω. Διὰ τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀλωνοθερίζω.

Γυρίζω τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀναστρέφω. Συνών. ἀναποδογυρίζω.

ἀνακατωγύρισμα τό, ἀμάρτ. ἀνακατωγύρισμα Παξ. 'Εκ τοῦ ρ. ἀνακατωγυρίζω.

1) Τοποθέτησις πράγματος ἀντιστρόφως, ἀνατροπή. Συνών. ἀναποδογύρισμα. 2) Μεταφ. ἀνωμαλία εἰς τὰς ὑποθέσεις, ἡ οὐχὶ κατ' εὐχὴν πρόοδος ὑποθέσεώς τινος, ἀντίξοος περίστασις. Συνών. ἀβολξά 1, ἀβολεσιά 1, ἀναποδιά.

ἀνακάτωμα τό, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀνακάτωμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνακάτουμα βόρ. ιδιῶμ. ἀνεκάτωμα 'Ανδρ. 'Ἰων. (Κρήν.) Α.Κρήτ. Νάξ. ('Αλύρανθ.) Νίσυρ. Χίος κ. ἀ. ἀνεκάτουμα 'Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. κ. ἀ. 'νακάτωμα Ρόδ. 'νεκάτωμα Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'νικάτουμα Μακεδ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνακάτωμα. 'Ο τύπ. ἀνεκάτωμα διὰ τὸ ἀνεκατῳιδῶ παρὰ τὸ ἀνακατῳιδῶ καὶ ἐν 'Ερωτοκρ. Β 936 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κάνεις ἀνεκατώματα ἐτούτην τὴν ἡμέρα».

Α) Κυριολ. 1) 'Ανακίνησις, ἀνάδευσις πράγματός τινος κοιν.: *Τ' ἀνακάτωμα τοῦ νεροῦ - τοῦ φαγειοῦ κττ.* Τὸ ρυζόγαλο θέλει ἀνακάτωμα νὰ μὴ πιάσῃ. Συνών. ἀναγύρισμα 1, ἀνάδεμα (II) 1. β) 'Αναζωπύρησις κοιν.: *'Η φωτιά θέλει ἀνακάτωμα.* Συνών. ἀνακάτωμα 3.

2) 'Ἡ ἄνευ τάξεως τοποθέτησις πραγμάτων, διατάραξις τῆς κανονικῆς θέσεως κοιν.: 'Ανακάτωμα βιβλίων - ἐπίπλων κττ. *Εἶδα γυρεύεις καὶ κάνεις τοσονὰ ἀνεκάτωμα;* Α.Κρήτ. Συνών. ἀνάγεσμα 1. 3) Διάθεσις πρὸς ἐμετὸν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): *Μοῦ 'ρχεται ἀνακάτωμα κοιν.* 'Ανακάτωμα τοῦ στομαχοῦ Ζάκ. 'Ανακάτωμαν τὴ καρδίας (στομάχου) Κερασ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακάτεψι Α 2. 4) 'Ανάμειξις, συμφυρμός πραγμάτων διαφόρων, κρᾶσις ὑγρῶν διαφόρων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): 'Ανακάτωμα τοῦ σιταροῦ καὶ τοῦ κριθαροῦ - τοῦ βουτύρου μὲ τὸ λίπος κττ. κοιν. || Φρ. *Οἱ δεῖνα εἶνι 'νκατώματα* (ἐπὶ κατοίκων κοινωνίας τινὸς διαφόρου καταγωγῆς, παντοδαπῶν) Μακεδ. β) 'Ο μετὰ τινος ἄλλου ἀναμειγνύμενος δημητριακὸς καρπὸς Μακεδ. (Κοζ.): *Βάλαμι 'ς τοὺν καφὲ ἀνακάτουμα* (οἶον κριθάρι, ρεβίθι κττ.) 5) Δημητριακὸς καρπὸς ἀνάμεικτος ἐκ διαφόρων ποιότητων ἢ διαφόρων εἰδῶν καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἄλευρον 'Ἠπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.): *Θ' ἀλέσω ἀνακάτωμα. Τί σ'τάρ' εἶν' αὐτό;* — 'Ανακατώματα Ζαγόρ.

Β) Μεταφ. 1) Συγκίνησις διὰ τὴν στέρησιν πράγματος ποθητοῦ ἢ τὴν ἀνάμνησιν γεγονότος λυπηροῦ Πόντ. (Κερασ.): *'Ερθεν ἀτον ἀνακάτωμαν.* 2) 'Ανώμα-

λος πολιτική ή κοινωνική ή οικογενειακή κατάστασις, σύγχυσις, στάσις, ἐπανάστασις κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ὁ πόλεμος μᾶς ἔφερε ἀνακάτωμα. Ἐγινε μεγάλο ἀνακάτωμα κοιν. Μὰ εἶδα ἔναι καὶ θωρῶ τοσονὰ ἀνεκάτωμα ἔς τὸ σπῖτι δως; Α.Κρήτ. || Ἄσμ.

Παρακαλῶ τὴν Παναγιά, παρακαλῶ τὸ ἅγιον
νὰ γέν' ἔν' ἀνακάτωμα νὰ βγοῦν οἱ φ'λακισμένοι

Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωφίλ. πρᾶξ. Δ στ. 9 (ἐκδ. ΚΣάθα) «μεγάλ' ἀνακατώματα καὶ ταραχὴ περίσσα». Συνών. ἀνάβρασις 2, ἀναδεμός, ἀνακατωμός Β 3, ἀνακάτωσι Β 2, ἀναστάτωμα, ἀναστάτωσι, σύχυσι, ταραχή. 3) Ἀνάμειξις, ἐπέμβασις εἰς ἀλλότρια ἔργα Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) κ. ἄ.: Ντό ἔν' τ' ἐσὸν τ' ἀνακάτωμαν ἔς ἀτὸ τὴ δουλείαν; (τί εἶναι ἡ ἰδική σου ἀνάμειξις εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν; ἦτοι διατί ἀναμειγνύεσαι κτλ.) Κερασ.

4) Εἰς τὸν πληθ., συγχρωτισμοί, σχέσεις πολλαχ. : Δὲ θέλω μαζί του ἀνακατώματα. 5) Ραδιουργία, σκάνδαλον, συνήθως κατὰ πληθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Ὅποιο σπῖτι μπῆ κάνει ἀνακάτωμα. Ἀγαπάει τ' ἀνακατώματα. Βάζω ἀνακατώματα (συνών. φρ. βάζω φτιλίγια). Πεὶ πολὺν τ' ἀνακατώματα τὰ κάνουν οἱ γυναῖκες κοιν. Ἐποίκην πολλὰ ἀνακάτωμαν Κερασ. || Ἄσμ.

Ἀνάθεμα τὰ στόματα, | βάζουν τ' ἀνεκατώματα

Ἄνδρ. Συνών. ἀνάβαλμα 3, ἀναβάλωμα, ἀναγορεῖα 2.

Πβ. ἀνακάτεμα.

ἀνακατωμάρα ἡ, πολλαχ. ἀνακατουμάρα Μακεδ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀνακάτωμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

Τάσις πρὸς ἑμετὸν ἔνθ' ἄν.: Τὸν εἶδα καὶ μ' ἔπιασε ἀνακατωμάρα πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακάτεψι Α 2.

ἀνακατωμός ὁ, σύνηθ. ἀνακατουμός βόρ. ιδιῶμ. ἀνεκατωμός Θήρ. Α.Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ. ἀνικατουμός Ἱμβρ. Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατώνω. Διὰ τὴν παραγωγὴν πβ. ἀπλωμός, τελειωμός, σκοτωμός, φαγωμός κττ. ἐκ τῶν ρ. ἀπλώνω, τελειώνω, σκοτώνω, τρώγω - ἔφαγα, περὶ ὧν πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,416. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 1675 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «καὶ κείνους τὸ ἀνεκατωμούς καὶ ταραχὲς ἔγροικοῦμε».

Α) Κυριολ. 1) Τάσις πρὸς ἑμετὸν πολλαχ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακάτεψι Α 2.

2) Ἀνάμειξις διαφόρων πραγμάτων πολλαχ.

Β) Μεταφ. 1) Ἀνάμειξις εἰς ὑποθέσεις ξένας Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ.: Εἶδ' ἀνεκατωμὸ εἶχε ἔς τὴ δουλεία φτή;

2) Σχέσις, συγχρωτισμός πρὸς τινα Ἱμβρ.: Φρ. Αὐτὸς δὲν ἔχ' ἀνικατωμὸ (δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ συνεργασθῇ ἢ νὰ συζητήσῃ μαζί του). 3) Ἀνώμαλος κατάστασις, διχόνοια, στάσις σύνηθ.: Ποίημ.

Γύρο ἔς τῶν παθῶν τὴ λύσσα | ἤμουν ἡ γαλήνη ἐγὼ

καὶ ἤμουν ἡ πνοὴ ἡ καθάρεια | μέσ' ἔς τὸν ἀνακατωμὸ

ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ.² 45. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακάτωμα Β 2.

Πβ. ἀνακάτεμα.

ἀνακατώνω κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Οἶν. Σάντ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνακατών-νω Κύπρ. κ. ἄ. ἀνακατώνου βόρ. ιδιῶμ. ἀνακατών-νου Λυκ.(Λιβύσσ.) ἀνακατούχου Τσακων. ἀνεκατώνω Ἄνδρ. Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάσ. Α.Κρήτ. Κύνθ. Κῶς Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ.) Πάρ. Τήλ. Χίος κ.ἄ. ἀνεκατών-νω Κύπρ.

ἀνικατώνου Θράκ. Ἱμβρ. Λέσβ. Σάμ. κ. ἄ. ἄνακατώνω πολλαχ. ἄνακατών-νω Ρόδ. κ. ἄ. ἄνακατώνου ἑνιαχ. ἄνεκατώνω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ. Σκοπ.) Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) κ. ἄ. ἄνεκατών-νω Κύπρ. Ρόδ. Τήλ. κ. ἄ. ἄνικατώνου ἑνιαχ.

Τὸ μεσν. ἀνακατώνω. Τὸ ἀνεκατώνω καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Β 787 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «πρᾶμα ἐγνοϊανὸ πολλὰ μ' ἀνεκατώνει».

Α) Κυριολ. 1) Διακινῶ, ἀνακινῶ, ἀναταράττω τι κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Τσακων.: Ἀνακατώνω τ' ἀλεύρι - τὸ γιαιρικό - τὴ λάσπη - τὸ φαεῖ κττ. κοιν. || Φρ. Ἀνακατών'καν τὰ αἵματά μ' (ἐταράχθη) Θράκ. (Κομοτ.) || Παροιμ. Ὅσο ἀνακατώνεις τὰ πηλὰ τόσο βρομοῦν (ὅτι δὲν πρέπει νὰ πολυπραγμονοῦμεν περὶ τὰς φάυλας ἢ ρυπαρὰς ὑποθέσεις, διότι ἐκ τῆς ἐρεῦνης αὐτῶν μᾶλλον σκάνδαλα καὶ δυσαρέσκειαι θὰ προκύψουν παρὰ καλὰ ἀποτελέσματα. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,200) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 228,763. Ὅσο ἀνακατώνεις τὴν πόρεψι βρομᾷ (συνών. τῇ προηγουμένῃ. πόρεψι = ἀπόπατος) Σινασσ. Ὅποιος ἄνεκατών-νει τὰ χῶματα ἐν-νὰ γεμῶσουν τ' ἀμ-μάδ-κια τοῦ (ὅταν κανεὶς ἀνασκαλίζῃ παλαιὰ ζητήματα, θὰ ἀποβοῦν ταῦτα εἰς τὸν ἴδιον βλαβερά) Κύπρ. Ὅποιους ἀνακατών' τοῦ μέλ' θὰ γλείψ' τοῦ δάχτυλου τ' (ἐπὶ τοῦ ὤφε-λουμένου ἐκ τῆς διαχειρίσεως ξένων χρημάτων) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. ἀναδεύω Α 1, ἀναμίγω. β) Ἀναζωπυρῶ κοιν.: Ἀνακατώνω τὴ φωτιά. Συνών. ἀναγ-κάζω Α 6, ἀναδεύω Α 1 δ, ἀναθάλλω Β 1, ἀνακαρῶνω (II) Β 1 β, ἀνακατεύω Α 1 β, συνταυ-λίζω. 2) Φέρω τινὰ εἰς κατάστασιν, ὥστε νὰ αἰσθανθῇ τάσιν πρὸς ἑμετὸν κοιν.: Τὸ ρετινιόλαδο κάθε φορὰ ποῦ τὸ παίρνω μ' ἀνακατώνει. Μ' ἀνακάτωσε τὸ φαγεῖ κοιν. Φαίνεται πῶς τὸ φαεῖ ἀπὸ ἄφραγα θὰ μὲ ἄνεκατώσῃ Α.Κρήτ. Μ' ἀνακατώνει ἡ καρδιά μου Πελοπ. (Αἴγ.) Συνών. ἀναγούλιάζω 3 β. β) Ἐνεργ. καὶ μέσ. αἰσθάνομαι τάσιν πρὸς ἑμετὸν κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Σινώπ. Τραπ.): Αὐτὸ τὸ καθαριστικὸ τὸ βλέπω κι ἀνακατώνομαι. Ὅλο κι ἀνακατώνομαι, θὰ ξεράσω κοιν. Ἦκουσε τὴ μυρωδιὰ κι ἀπὸ τὸ βρόμιο ἔνεκα-τώθηκε νὰ ξεράσῃ Α.Κρήτ. Ἀνακατών' ἡ καρδιά μ' (καρ-διά = στόμαχος) Κερασ. Σάντ. Τραπ. Ἀνακατοῦται ἡ καρ-διά μου Σινώπ. Συνών. ἀναγουλεύομαι 1, ἀναγουλι-άζω 3, ἀναγουλίζω 1, ἀνακατεύομαι (ἰδ. ἀνακατεύω Α 2 β). 3) Μεταβάλλω οἶονε τὴν φυσικὴν καὶ κανονικὴν θέσιν πράγματός τινος, ἐπιφέρω ἀταξίαν καὶ σύγχυσιν κοιν.: Μοῦ ἀνακάτωσαν τὰ βιβλία - τὰ ροῦχα κττ. κοιν. Ἀνακατώνω τὰ ράμματα (περιπλέκω τὰ νήματα) Ἡπ. || Φρ. Τ' ἀνακατωμένα σιχαμένα (ἡ ἀταξία εἶναι βδελυκτὴ) Πελοπ. (Γορτυν.) || Παροιμ. Ἀνακατωμένα γνέματα, κακοῦφασμένα παντὰ (ὅτι ἂν οἱ στήμονες εἶναι συγκεχυμένοι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑφανθῇ καλῶς τὸ ὕφασμα, καὶ γενικώτερον, ἂν δὲν τεθοῦν στερεὰ τὰ θεμέλια ἔργου τινός, δὲν θὰ συντελεσθῇ τοῦτο καλῶς) ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,194. β) Μέσ. παύω νὰ εὐρίσκωμαι εἰς σταθεράν καὶ καλὴν κατά-στασιν, μεταβάλλομαι εἰς τὸ χειρότερον, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως πολλαχ.: Ὁ καιρὸς ἀνακατώνεται. 4) Ἀνα-μειγνύω, συμφύρω δύο ἢ περισσότερα πράγματα κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.): Ἀνακατώνω λίπος μὲ βούτυρο - νερό μὲ γάλα, μὲ κρασί κττ. Περσινὰ καὶ φετινὰ κουκκιά - φασό-λια ἀνακατωμένα. Βούτυρο ἀνακατωμένο (νοθευμένο) κοιν. || Παροιμ. φρ. Ἀνακατώνεται κ' ἡ φακὴ μὲ τὰ μαγειρέματα (ἐπὶ ἀναξίων θελόντων νὰ ἐξιωθοῦν πρὸς τοὺς ἀξίους. Πβ. ἀρχ. «καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις». Ἰδ. Παροιμιογρ.

